

EL MICALET GALACTIC

El Ilac de les xiquetes mudes

Fina Casalderrey

Dibuixos de Javier Montes

1
*Rebombori per
l'arribada imminent
de la nigeriana*

–Ho veieu? En aquest mapa d'Àfrica...

–Pareix un cor!

–D'això, res! Per a ser un cor li falta un tros a la part esquerra.

–Se'n diu l'oest...

–Ja n'hi ha prou, cotorres! Deixeu-me parlar d'una vegada. –El tutor tracta de restablir l'ordre mentre, al mateix temps, assenyala un punt en el mapa. – De Nigèria, just d'ací, de Lagos, és d'on ve la xiqueta que s'incorporarà demà a aquesta classe. De manera que...

–Jo vaig estar de vacances a Lagos! –l'interromp Valentí, orgullós.

–Sí? Tu has estat a Nigèria? –s’interessa Ignasi.

–A Nigèria, no. Però Lagos està a Portugal, crec...

En aquell instant, una rialla col·lectiva ressona dins l’aula i les galtes de Valentí se li fan del mateix color que la sang. En totes les mirades hi ha un retret a la seua ignorància.

–Es pot saber què us fa tanta gràcia, donyets? –pregunta Ignasi.

La classe sencera emmudeix, a l’expectativa, i només Pau s’atreveix a aclarir:

–Profe, és que ha dit que Lagos està a Portugal i això és mentida! Lagos està a l’Àfrica, just on tu has assenyalat, no és això?

–I no us ha passat pel cap que hi pot haver dos llocs amb el mateix nom? –La cara de Valentí recupera el seu color natural i el pit se li eixampla com la cua d’un paó.– Heu de saber que a Portugal hi ha un altre Lagos, i ara deixeu-me parlar, que encara no us he pogut dir què vull: demà vindrà una companya nova. El seu nom és Amina Nwapa i...

Al mateix temps que pronuncia aquell nom, el tutor l’escriu, a poc a poc, a la pissarra.

Al grup B, llevat d'Ío, que sembla aliena a tot aquell rebombori, són tots molt revoltosos i de seguida tornen a alterar la classe.

—De segur que és lletja —vol fer-se el graciós Cassià Verd—. Ja heu vist quin cognom: «No guapa», no ho heu sentit?

—I tu, t'has fixat en el teu nom, fava? —li replica Flor—. Quasi un cul verd?

Una altra rialla sorollosa fa que Ignasi s'enfade de veritat. Quan això passa, es queda quiet com si no respirara i de seguida se li unflen les venes del bescoll. En moments com aquell, mai no els diu donyets, com té el costum de fer, quan està content, amb totes les generacions de xiquets i xiquetes que han passat per les seues mans; aleshores, són els seus ulls, més que no les seues paraules, els que els fan els més terribles retrets.

—Ja n'hi ha prou de bromes! Demà tindreu una companya nova, que es diu Amina, i espere que sereu respectuosos i amables amb ella. Encara no coneix ningú i no sap parlar la nostra llengua...

Pau alça la mà. Sap que ja no és un bon moment per a fer bromes, però acaba de recordar una cosa que sembla molt seriosa. Ignasi li fa un gest perquè parle:

–Una volta va eixir en la tele una dona nigeriana que també es deia Amina, Amina Lawal, i la volien dilapidar perquè...

Fabià es posa una mà davant la boca per a ocultar un somriure de rabosa, però a Ignasi, quan es posa seriós, no se li escapa ni un detall; per això li pregunta.

–Es pot saber de què rius ara?

–És que ha dit *dilapidar* i això només es fa amb els diners. Una amiga de ma mare es va tornar ludòpata i va dilapidar una fortuna al bingo.

–D’acord, molt bé! Pau volia dir *lapidar* i això és una cosa massa terrible perquè algú en pugua fer broma...

–Això és –va continuar Pau, molt seriosa– tirar pedres a un dona, és...

–És veritat! –la interromp Fabià–. Jo ho he vist en una pel·lícula. Feren un clot a terra i posaren dins una dona que duia les mans lligades. I, com que només l’havien soterrada fins a la cintura, li van tapar el cap amb un sac i després li tiraren pedres de veritat fins que...

–On vas veure la pel·lícula? –Talla l’altre Pau el relat de Fabià.– Si va ser a la tele, no t’ho cre-

gues. Mon pare diu que només heu de creure la meitat de la meitat...

–Per desgràcia, aquestes coses no passen només al cine –comenta Ignasi.

–Ho veus? –se n’aprofita Pau–. A Nigèria també pot passar.

–Ni tampoc passa només a Nigèria... Però, vinga, donyets, deixem això... Només us demane, i he d’insistir, que sigueu amables amb Amina i que recordeu que les paraules també poden ser pedres que fereixen profundament. Si voleu poder comunicar-vos prompte amb ella, ja podeu anar posant més interès en la classe d’anglés.

–Vol dir de nigerià, no? –torna a fer-se el saberut l’altre Pau.

–No senyor. Amina Nwapa parla anglés.

–Anglés, profe? –insisteix Pau.

–Ja ho veus... Fa ja més d’un segle, uns quants països europeus, entre els quals hi havia França, Portugal, Alemanya i, fins i tot Bèlgica, es van repartir Àfrica entre ells, com si fóra un pastís immens. La Gran Bretanya, per exemple, es va quedar Nigèria. –Ignasi sospira, resignat, i continua:– Europa es va portar molt malament amb Àfrica!

–Els esclaus d’Àfrica sí que existiren –assegura Sever–. Els portaven en les bodegues dels vaixells per a vendre’ls a Amèrica, Europa i en alguns altres llocs, i no sabien parlar.

–Això és veritat! Només deien «sí *bwuana*, sí *bwuana*» –diu Valentí fent costat al seu amic.

–En realitat, és un record molt dolorós que ha quedat en la consciència dels africans. –Ignasi s’adona que la cara li canvia als colors de la tristor i vol canviar de tema:– Vinga, ja n’hi ha prou que ara toca anglés i la vostra professora Sara deu estar a punt d’arribar.

Una cosa que ningú no imagina és la importància que Amina Nwapa tindrà en les seues vides ni tampoc què deu estar fent ella en aquell mateix moment.